

— „Ik heb in mijn stuk den geestigen Spanjaard, die den uitstekenden roman van *Lazarus de Tormes* schreef, naarstiglijk gevolgd. Daar deze de hoovaardige zijner landslieden aanwijst en straft in zijn kalen Jonker, hebbe ik voor zijn held een Brabander genomen, om dies wille, dat dit volk al vrij wat naar de Spanjaarden zweemt. En dat zal mij noch schade noch opspraak bij de vrome lieden bezorgen, daar ik niets uit haat, noch om iemand te vertoon, heb geschreven — ja zelfs in dit stuk onder den naam van Otje Dickmuyl, zooals de Apellesbroeders mij noemen, mijne eigen bekende zwakheden niet vergat!”

— „Hoe kwalijkjes kan de vos zijne schalkheid bedekken!” — viel de Koninck uit. — „Ja, Gerbrand Adriaensz! ieder weet het, je zit altemet wel een veertien dagen in de kroeg. Je mocht de temperantie wel beter observeeren maar wat is het, jij hebt half Amsterdam op jouw hand. De luiden geven je dagelijks absolutie! Jij kunt dus zonder vrees voor spot of achterklap je als Otje Dickmuyl aan het klootjesvolk vertoonen. Maar Rodenburgh staat niet in de gratie. Men heeft bijkans drie uren achtereen hem uitgelachen!”

— „Dat is al eveleens!” — kwam Van der Plasse tusschen beiden, terwijl hij Elsje Ijsbrands om eene kan van den geurigsten Rijnschen wijn vroeg. — „Rodenburgh is een gek in zijn huid. Wie heeft den Eglantier te gronde gericht? Wie maakte er een eeuwig twisthuis en een aardsche hel van?”

— „Dat waart gijluiden, omdat gij Rodenburgh's spelen, gedichten en liederen, die tot eere en sieraad der verdrukte Nederlandsche tale strekken, niet hebt willen gedoogen ter Kamer gebracht te worden. Gij wildet niet, dat Rodenburgh naast Coornhert, Spieghele, Van Mander, Heinsius en Hooft eene onsterfelijke eer zou gebeuren!”

Bredero ledigde juist een hollebollog glas met parelenden bleekert. Driftig schoof hij het over de tafel, zoodat het bijna in diggelen sloeg tegen de wijnkan.

— „Gans sakkerlijsjes! Is het al degelijke deeg, wat je daar zegt, Abraham de Koninck! dan vrées ik, dat ik met den kop gebruid ben! Rodenburgh naast Hooft! Dat zijn al te blauwe redenen! Wist ik niet, dat je al lang over het pokken en het mazelen heen waart, ik zou meenen, dat er een kind sprak!”

De Koninck stond schielijk op. Bevende van toorn drukte hij den zwaren hoed met breede randen in de oogen, en stotterde:

— „Beteugel je toomeloze zinnen, Gerbrand Adriaensz.! Ik ben dees praat al wars Een kerel, die mij weer in Coster's Academie ziet!”

Maar Van der Plasse greep hem bij beide handen, en sprak hem hartelijk toe. Het krakeel onder de kunstbroeders was al zoo groot, steeg reeds zoo hoog, dat de goede zaak der Nederlandsche poëzie er onder lijden moest. De Koninck had men tot nog toe zoowel in de Oude Kamer als bij de Brabanders gezien, maar hij was evengoed de vriend van dokter Coster. Zou hij nu ter wille van Rodenburgh de oude vriendschap verbreken? Bredero's blijspel was een knap kunstwerk, niet minder treffelijk dan de *Warenar* van den Heere Hooft. Wat had Rodenburgh ooit voortgebracht, dat daarbij te vergelijken was?